

Μ' ένα άπελτισμένο κίνημα ο Ντετράνς άρπαξε τὰ χέρια του δημίου του :

— Μά, δέν καταλαβαίνεις λοιπόν;... Δέν καταλαβαίνεις τίποτα;... Καί γώ αγαπούσα την αδερφή σου... Την αγαπούσα, έννοις; Καί γύρισα, γιατί θάχανα τὰ μυαλά μου μέ τὸ νὰ τὴ σκέφτομαι... Καί τώρα πού ἤρθα πολὺ ἀργά.....

Σταμάτησε φοβισμένος. Ὁ Μωρίς, ὁ πανούργος, διλοκλείδωσε τὴν δξώπορτα, καί πηδώντας στήν ἀλλη, άρχισε νὰ φωνάζει δυνατά :

— Μητέρα, Γενεβιέθη... μπορεῖτε νὰ μπήτε... Εἶνα δικιο, ὁμολογεί !...

Ὁ μηχανικός νόμισε πὼς θὰ τρελλαθεῖ. Ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ άνοιξε γιά νὰ περάσουν οἱ δυὸ γυναῖκες. Ἡ Γενεβιέθη, πρῶτα, πού τοῦ χαμογελοῦσε ἀπὸ μακριά, ὁμορφότερη παρὰ ποτέ, μεταμορφωμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Ἐκαμ' ἕνα βῆμα μ' ἀπλωμένα χέρια. Ὁ Ρενέ Ντετράνς, ἔνωσε τὸ αἷμα του νὰ πλημμυρίζει τὴν καρδιά του. Εἶταν ἀλήθεια; Μὴν εἶταν ὄνειρο πλάνο; Τὴν κρατοῦσε στήν ἀγκαλιά του, εὐχарιστημένη, μέ τὸ μέτωπο σηκωμένο γιά τὸ φίλι τοῦ ἀρραβῶνα. Καί ὁ Μωρίς, τὴ στιγμή πού ἔμπαινε ἡ μητέρα του, τῆς φώναξε κωμικά, μέ τὰ χέρια σηκωμένα στὸν οὐρανὸ :

— Μὴ μοῦ μιλάτε γι' αὐτοὺς τοὺς δειλοὺς !...

(Robert Lebrun)

ΕΥΘΑΛΙΑ ΜΠΑΜΠΑΛΟΥ

EYES

*«Μέσα ἀπὸ τῶν γαλάζιων ματιῶν τῆς ἀχτιίδος
ρουφῶ θροσιά σταλαγμένη ἀπὸ τὰ οὐράνια»
(C. G. Wadström)*

Μύθους καί θρόλους μαγικούς σπαταλιστὰ μοῦ ἔχαριτες, σκοπούς μιάς ἀνοιξιάντικης, λουλούδινης γιορτῆς, καί μοῦ τραγουδησες στερεὰ μάτια τὸ πὼς λαχάριας στὸ ἀγνωστο χάος τῶν μαύρων μου ματιῶν νὰ βυθιστῆς.

Τὰ ἴδια σου μάτια πότερα λέγαν : σὰ χίλια στόματα, κα' οἱ θρόλοι ἔμπρός τους πέφταναν σάν ὄνειρο γοργό, κα' εἶπα : μέσ τῶν γαλάζιων σου ματιῶν τὰ οὐράνια χρομῆματα ἡσικιοῦ ὄνειροῦ ἀχνότερος νὰ διαλυθῶ κα' ἐγώ...

Αὐγουστος 92 !

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΣ

Γέρνουν τὰ πλήθη ταπεινά, τὸ χαῦνο τους κεφάλι Μπρός στῶν εἰδώλων τὴ χρυσὴ τὴν ἀκτινοβολία, Δοῦλες καί ἀναίσθητες ψυχές μέσ στήν ἀνεμοζάλη, Πού συγκλονεῖ τοῦ αἰῶνα μας τὴν πύρινη ἀγκαλιά.

Σὲ μιά ἀλυσίδα ἀόρατη μαζί σφιχτοδεμένοι Μ' ὄρη τὰ γόνατα λυγρῶν, στὸν κορνιαχτό, στὴ γῆ Μὲ μάτια ὀρθάνοιχτά, τυφλοί, καί σάν ὑπνωτισμένοι, Δέ βλέπουνε τὴ ροδιῆ τοῦ Κόσμου χαραυγῆ.

Τῆς Πρόληψης τῆς σκοτεινῆς μακριὰ τὰ παραμύθια ! Τὸ θεῖο τὸ φέγγος ἄς χυθεῖ στήν πλάση περισσό ! Πὼς ἔχουμε κάποια πνοή, ἄς νιώσουμε, στὰ στήθια ! Τοῦ Προμηθεά ἀνταρτικῶν ἄς πιάσουμε πυρσό.....

Στὸ πέρασί μου ἄς σωριαστοῦν, ἄς πέσουν ὄλα σκόνη Τὰ σίδερα τὰ δδελυρά, κα' ἡ Κίρκη ἡ μισητή, Ὅπου τὸν ἄνθρωπο σκληρὰ σὲ ζῶο μεταμορφῶνε ! Κι ἄς βασιλέψει μιά Θεὰ μονάχα, ἡ Ἄρετή....

ΜΑΡΙΚΑ Κ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

ΚΑΚΟΤΥΧΟΣ

Ὁ Μιχάλης εἶχε ἀλλάξει πολλές τέχνες, ὥσπου νὰ καταλήξει μογιατζῆς. Ὁ συχωρεμένος ὁ πατέρα του, πρὶν κλείσει τὰ μάτια του, τὸν πῆγε στὸ μαραγκοῦδικο τοῦ φίλου του κύρ-Ἀπόστολου καί τοῦ τὸν παράδωσε, σίγουρος πὼς μιά μέρα θάβγαине ἀπὸ κεῖ ἕνας καλὸς τεχνίτης.

Γλήγορα ὅμως ὁ Μιχάλης πέταξε ἀπ' τὰ χέρια του τὴν πλάνη καί τὸ σκαρπέλο καί ἀπὸ τὴ μέση του τὴν τσουβαλένια ποδιά. Δὲ θὰ καθόταν αὐτὸς νὰ μαρμαζώσει μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους τοῦ μαραγκοῦδικου... Κ' ἔτρεξε στὸ ἀντικρινὸ γιαιτί, ὅπου φορτώθηκε τὸ πηλοφόρι. Μά καί κεῖ δέν ἔκανε περισσότερο ἀπὸ ἕνα φεγγάρι. Ἐφτανε ὁ χειμῶνας, κα' ἡ ζεστασιά τοῦ γύφτικου τονε τραβήξε κοντὰ στὸ φουσερό.

Σὲ λίγο ὅμως ἄφησε καί τὸ γύφτικο. Ἄφησε καί τὸ μαρμαράδικο πού πῆγε κατόπα, καί ἀγόρασε, θερεσέ καί ἀπλήρωτα, ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ ἀδερφοῦ του, τῆς δοῦρτες, πού τὸν ἔκαναν μογιατζῆ. Πόσες φορές δὲ βλαστήμησε τὴν ὄρα καί τὴ στιγμή πού τῆς ἔπαιρνε.....

Ὁ Μιχάλης ἔμεινε γιά καιρὸ μογιατζῆς. Ὅχι πὼς ἡ τέχνη αὐτὴ τοῦ ἄρεσε περισσότερο ἀπὸ τῆς ἄλλες, πού εἶχε γνωρίσει. Ὅχι. Πολλές φορές θυμήθηκε, μετανοιωμένος, τὴν πλάνη καί τὸ σκαρπέλο. Μόλις ὅμως σκεφτότανε πὼς, ἂν τῆξε ἀκόμα στὰ χέρια του, θάπρεπε νὰ πηγαίνει στὸ μαραγκοῦδικο ἀπὸ τῆς ἑπτὰ τὸ πρωὶ καί νὰ φεύγει στῆς ἔξη τὸ βράδι. καί στῆς φούριες νὰ κίθεται καί νυχτέρι, θυμότανε τὸ ραχάτι, πού τοῦ χάριζε ἡ καινούρια τέχνη, καί ἀμέσως ξεμετόνιωνε.

Ὁ Μιχάλης, ἀπὸ τότε πού πῆρε τῆς δοῦρτες σηκωνότανε στῆς ὄχτὼ τὸ πρωὶ. Ἐφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι στῆς ἔννια, καί, περασμένες πιά δέκα, κατάφερνε νὰ φτάσει στὸν καφενὲ τῶν μογιατζῆδων. Τέτοια ὄρα ὅμως πού πῆγαίνε, σπάνια νάβρισκε ἄνθρωπο πού νὰ χρειάζεται μογιατζῆ. Ὅσοι θέλανε, ἐρχόντουσαν στὸν καφενὲ ἀπὸ τῆς ἑπτὰ. Κ' εἶσι ὁ Μιχάλης μόνο κάπου - κάπου ἔβρεχε καί αὐτὸς τῆς ξερομαχημένες δοῦρτες του.

Ὅλοι πίστευαν πὼς ὁ Μιχάλης εἶτανε κακοτύχος. Ἀπὸ τόσες τέχνες εἶχε περάσει καί καμιὶ δέν τονε σήκωσε. Μά καί σ' αὐτῆ, πού στερεώθηκε λίγο, ἡ τύχη πάλι δέν τονε βοηθοῦσε. Πολύ του εἶταν ἂν στὴ βδομάδα ἄσπριζε δυὸ - τρία καμαράκια.

Ὁ Μιχάλης ὅμως κάθε ἄλλο παρὰ γιά ἄτυχο εἶχε τὸν ἑαυτὸ του. Ἀπὸ τότε μάλιστα πού τῶφτιασε μέ τὴν Ἐλενίτσα, τὴ ραφτρούλα, πίστευε πὼς εἶταν καί πολὺ τυχερός. Ἡ Ἐλενίτσα, ἔχτὸς ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, εἶχε ἕνα οἰκόπεδο καί τὰ δυὸ τῆς χρυσόχερα. Δέν εἶχε καί πατέρα κα' εἶσι ὁ Μιχάλης ἔλιπε νὰ περάσει μαζί της ζωὴ χαρισάμενη. Μπορεῖ τότε νὰ μὴ δούλευε καί καθεμέρα....

Κεῖνο τὸν καιρὸ ὅμως ἔπαθε κάτι, πού τοῦ χάλασε ὄλα του τὰ σκέδια. Ἐνα πρωὶ, κεῖ πού ἄσπριζε σὲ κάποιο γιαιτί, ἔπεσε ἕνα κομμάτι ἀσβέστης στὸ μάτι